

In Memoriam Zr Divera Hauwert, bij afscheidsdienst in Klooster Terhaghe op 15.8.2018 voorgelezen door mede-Witte Zuster Blien Veldman.

Wij zijn hier samen gekomen om afscheid te nemen van onze dierbare Zuster Divera. Na een lang en vruchtbaar missionarisleven is zij in de nacht van 8 augustus rustig in haar slaap van ons heengegaan.

Geboren in de Wieringermeerpolder in Noord-Holland in een tuindersgezin met twee jongens en drie meisjes, was Zr Divera (Anna) de een na jongste thuis. Ze heeft naar eigen zeggen een hele mooie fijne jeugd gehad, ondanks de crisisjaren en daarna de oorlogstijd. Haar moeder die op 62-jarige leeftijd overleed, was een uitzonderlijk lieve vrouw en het gezinsleven was hecht. Als landbouwers zijnde, hielpen haar ouders veel uitgehongerde mensen uit Amsterdam en omstreken met voedsel en onderdak in de hooischuur de oorlog door, totdat ze zelf moesten evacueren in april '45 omdat de polderdijk door de Duitsers was opgeblazen. Maar het geloof hielp hen door alles heen, aldus Divera.

Als jong meisje voelde ze al een grote liefde voor Christus. Ze had twee heerrooms als missionaris in Flores, Indonesië, waardoor ze zich wilde inzetten voor 'arme mensen'. Zij voelde zich ook aangetrokken door het religieuze leven. Ze was zeer gedreven om mensen te helpen en hen te laten kennismaken met Onze Lieve Heer, zodat hun lasten zouden worden verlicht, zoals ze het zelf omschreef. Op 26-jarige leeftijd trad zij als verpleegster in bij de Witte Zusters in Maarn voor het postulaat en ging vervolgens naar Esch voor verdere opleiding. Op 11 februari 1954 deed zij haar eerste professie in Esch en in mei vertrok ze naar Algiers voor het internationale vormingsjaar.

Na dit jaar vertrok ze in mei 1955 vanuit Marseille naar Tanzania, waar ze benoemd was als verpleegster in het ziekenhuis van Kagondo. Aan het eind van het jaar moest zij terug naar Nederland voor een urgente operatie. Eenmaal hersteld, en na een laborantenopleiding in Boxtel te hebben gevolgd, keerde zij eind 1956 terug naar Kagondo. Daar is zij tien jaar hoofd van het ziekenhuislaboratorium geweest. Ook was ze hoofd van de operatiekamer en had de verantwoording voor de röntgenafdeling. Ze heeft het personeel hier grondig opgeleid, zodat alles door kon gaan als zij naar Nederland zou gaan voor verdere studie. Ik heb jaren met haar in de gemeenschap van Kagondo geleefd. Ze was altijd dankbaar en attent en we hebben als gemeenschap samen ook veel plezier beleefd.

In 1966 keerde zij terug naar Nederland voor een korte vakantie. Toen ging zij in het psychiatrisch ziekenhuis St. Anna in Venray de opleiding doen voor de B-verpleging. Daarna ging ze de docentenopleiding voor psychiatrische verpleegkunde doen in Nijmegen. Na een kort verblijf in Engeland keerde ze in februari 1972 terug naar Mwanza in Tanzania. Als docente van de vierjarige geïntegreerde A-en B-opleiding in het regionale ziekenhuis Bugando Hill in Mwanza, heeft zij al deze kennis goed kunnen gebruiken. Ook nam ze de staatsexamens af. Ze heeft haar werk als docente negen jaar gedaan, voordat ze met haar 55ste met pensioen moest. Dit werk als docente heeft ze heel dankbaar gevonden: Tanzaniaanse jongens van 20-25 jaar opleiden om met psychische ziektes om te gaan, ontstaan door diverse oorzaken. Verschillende van haar studenten zijn docent of leidinggevende in ziekenhuizen geworden.

Na haar werk in de verpleging is ze in 1982 gaan studeren in Engeland voor godsdienstonderwijzeres. Dit laatste werk vond ze het mooist: jongeren voorbereiden op de sacramenten en hen kennis te laten maken met Christus en Zijn Liefde. Na 31 jaar volle inzet in Tanzania, ging Divera in 1996 terug naar Nederland. Hier ging ze in Sterksel voor de oude zieke zusters zorgen. Na 2,5 jaar verhuisde ze naar de gemeenschap aan de Anton der Kinderenlaan in Den Bosch. Daar heeft ze zes jaar in de parochie gewerkt, zij ging vooral eenzaam en zieken bezoeken. Ook dit deed ze met grote inzet.

In 2004 verhuisde ze naar Klooster Terhaghe in Eindhoven. Hier voelde ze zich erg thuis samen met haar medezusters en de zusters van Liefde. Divera was zeer gedreven en perfectionistisch in haar werk, vol ijver en toewijding. Ze was God zeer dankbaar voor Zijn hulp en leiding in haar leven. De eucharistie vierde ze dagelijks vol vreugde.

Haar latere ziekte maakte dat Divera niet altijd gemakkelijk was in de omgang met anderen. Zelf leed ze hier zeker net zo onder als haar omgeving. Achterdocht en wantrouwen in combinatie met haar specifieke karakter, maakte haar het leven soms erg lastig. Na al haar lijden, hopen wij dat ze nu de Eeuwige rust heeft gevonden bij haar zo geliefde Heer.

Wij danken het personeel van Klooster Terhaghe en van de Witte Zusters voor hun inzet bij de verzorging van Zuster Divera. Wij danken ook de familie voor hun trouwe en regelmatige bezoek. De laatste weken heeft ze op bed doorgebracht, ze was moe en verzwakt, eten en drinken werd steeds minder en uiteindelijk is ze rustig overleden.

Lieve Divera, rust zacht.